

সমাজ গঠনত ছাত্র-ছাত্রী, শিক্ষক আৰু অভিভাৱকৰ সহযোগিতা

অজিত কুমাৰ শৰ্মা

এখন দেশৰ সম্পূৰ্ণ ভৱিষ্যত নিৰ্ভৰ কৰিছে উঠি অহা শিশুসকলৰ ওপৰত। এই শিশু সকলেই সকলো প্ৰকাৰৰ সু-শিক্ষা আহৰণ কৰি নিজকে প্ৰস্তুত কৰি তুলিব লাগিব ভৱিষ্যতৰ সমাজখনক সু-পথে আগুৱাই নিবৰ বাবে। সেয়েহে বৰ্তমান ছাত্র-ছাত্রীসকলক সু-স্বাস্থ্য আৰু সুস্থ মানসিকতাৰে গঢ়ি তুলিবৰ বাবে শিক্ষা আহৰণৰ ক্ষেত্ৰত



মনোনিবেশ কৰিবই লাগিব। বৰ্তমান আমাৰ দেশৰ মানৱ সম্পদ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত বছৰি কোটি কোটি টকা খৰচ কৰি বিভিন্ন আঁচনি ৰূপায়ণ কৰাৰ প্ৰচেষ্টা কৰি আহিছে। N.C.E.R.T. National Council of Education Research and Training-ৰ আঁচনিসমূহ ৰূপায়ণ কৰিবৰ বাবে প্ৰতিখন ৰাজ্যতে S.C.E.R.T. (State Council of

Education Research and Training)ৰ জৰিয়তে শিক্ষক প্ৰশিক্ষণকে আদি কৰি এখন বিদ্যালয়ৰ লগত জড়িত সকলো বিলাক শৈক্ষিক দিশৰ সমস্যাসমূহ সমাধান কৰাৰ চেষ্টা কৰিছে। যাৰ ফলত হিচাপে উঠি অহা ছাত্র-ছাত্রীসকলে সকলো প্ৰকাৰৰ শিক্ষা আহৰণ কৰি নিজকে একোটা সুস্থ সবল মানসিকতাৰে একোজন সুনামৰিক হিচাপে গঢ়ি

তুলিব পাৰে। কিন্তু এটি কথা চিৰ সত্য যে, অকল ওপৰৰ পৰা হেঁচা প্ৰয়োগ আৰু টকা-পইচা খৰচ কৰি দেশ এখন গঢ়িব অথবা এখন শিক্ষিত সমাজ গঢ়ি তুলিব নোৱাৰি, তাৰবাবে লাগিব সমাজৰ বৰ্তমান সকলো ব্যক্তিকেই সহায় আৰু সহযোগ।

দেখা গৈছে বৰ্তমান সমাজখনক শিক্ষিত কৰিবৰ বাবে 'মানৱ সম্পদ বিকাশ মন্ত্ৰণালয়ে'

বিভিন্ন আঁচনি ৰূপায়ণেৰে চেষ্টা কৰি আহিছে আৰু সফলতাও লাভ কৰিছে। এই লাভালাভ শতকৰা হাৰত যথেষ্ট কম। আমাৰ ভাৰতবৰ্ষৰ জনসাধাৰণ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত যেনেদৰে সজাগ হ'ব লাগিছিল তেনে দৰে হ'ব পৰা নাই। অন্ধ বিশ্বাস আৰু কু-প্ৰথাৰে আমাৰ ভাৰতীয় সমাজ ডুব গৈ আছে, যাৰ ফলস্বৰূপে আঁচনি সমূহৰ সফল ৰূপায়ণত বাধাৰ সৃষ্টি হৈছে। জনসাধাৰণৰ মাজৰ এই অন্ধবিশ্বাস আৰু কু-প্ৰথাবোৰ আঁতৰাই নললে সমাজ এখন শিক্ষিত হ'ব নোৱাৰে লগতে চৰকাৰৰ আঁচনি সমূহো ৰূপায়ণ কৰাত অন্তৰায় হৈ থাকিব। বৰ্তমান আমাৰ দেশৰ যিবিলাক সমাজ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়ি গৈছে তাৰ মাজৰ পৰাই সাহিত্য, দৰ্শন, বিজ্ঞান, গণিত, ৰাজনীতি অথবা কাৰিকৰী দিশত পৃথিৱীৰ আগত নিজকে দাঙি ধৰিব পাৰিছে – বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ ক্ষেত্ৰত উন্নতিৰ শিখৰত বগাবলৈ সক্ষম হৈছে। এই ভাৰতবৰ্ষতে চাৰি বেদৰ সৃষ্টি কৰিছিল— গণিত শাস্ত্ৰত দশমিক আৰু স্থানাংক পদ্ধতি আৱিষ্কাৰ কৰিছিল — এই ভাৰতবৰ্ষৰ এবেলি একোজন মনিষীৰ দ্বাৰা আকাশৰ গ্ৰহ, নক্ষত্ৰ-তৰা আদিৰ স্থিতি সম্পৰ্কে বিভিন্ন তথ্য আহৰণ কৰিব পাৰিছিল—আৰ্যভট্ট,

বৰাহমিহিৰ, ব্ৰহ্মগুপ্ত, ভাস্কৰ, ৰামানুজন আদিৰ দৰে পণ্ডিত সকলে জন্ম গ্ৰহণ কৰি ভাৰতবৰ্ষৰ পাণ্ডিত্যৰ ভেটি দৃঢ় কৰিছিল। পৃথিৱীৰ অন্যান্য দেশসমূহৰ উন্নতিৰ ক্ষেত্ৰত ভাৰতবৰ্ষৰ বৰঙণি নুই কৰিব নোৱাৰি। সেয়েহে বৰ্তমান আমাৰ সমাজখনৰ সকলো লোককে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত আগবঢ়াই নিব পাৰিলে আমাৰ দেশৰ উঠি অহা লোকৰ মাজৰ পৰাও যে একোজন আৰ্যভট্ট, বৰাহমিহিৰ, ব্ৰহ্মগুপ্ত, ভাস্কৰ যে ওলাবই সেয়া নিশ্চিত। মাত্ৰ লাগিব আমাৰ সকলোৰে সহযোগিতা।

এখন ফুলনিৰ পৰা ভাল সুবাস পাবলৈ হ'লে ফুলনিখনৰ প্ৰতি যত্ন ল'বই লাগিব কিন্তু অকল এজনৰ জৰিয়তে এখন ফুলনি সম্পূৰ্ণ হ'ব নোৱাৰে। লাগিব ইয়াৰ লগত জড়িত সকলোৰে সু-পৰামৰ্শ আৰু সহযোগিতা। আমি যদি আমাৰ শিশুসকলক ফুলনিৰ একোজোপা ফুলগছ বুলি গণ্য কৰো, তেন্তে আমাৰ সমাজখন হ'ব ফুলনি আৰু আমি ব্যক্তি সকলোৰেই হ'ম একোজন

মালী। আমাৰ সমাজ ফুলনিখনত থকা প্ৰতিজোপা ফুল গছৰেই এনে কিছুমান সম্ভাৱনা লুকাই আছে যিবোৰ ফুলৰ দ্বাৰা

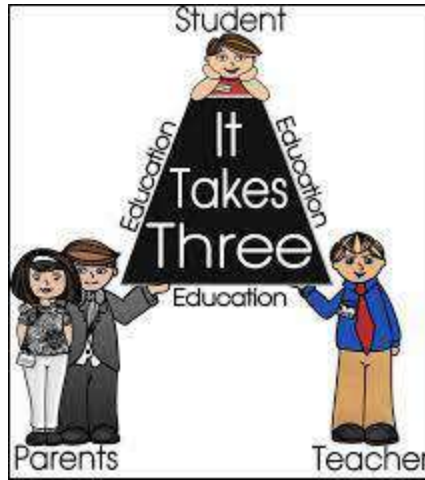
প্ৰকাশ পালে ফুলনিখনে বিভিন্ন সুবাস বিলাব পাৰিব আৰু চুবুৰীয়াৰ পৰিৱেশ সুবাসেৰে ভৰাই পেলোৱাৰ লগতে ফুলনিখনৰো শোভা বৃদ্ধি কৰিব।

ফুলনিৰ ফুল গছজোপাই যেনেদৰে মাটিত সকলোবোৰ উপাদানৰ পৰা আৱশ্যকীয় উপাদানসমূহ গ্ৰহণ কৰি নিজকে ফুল ফুলাৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰি তোলে তেনেদৰে আমাৰ সমাজ ফুলনিখনৰ পৰাও উঠি অহা শিশুসকলে আৱশ্যকীয় উপাদানসমূহ পালেহে নিজকে ভৱিষ্যতৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰি তুলিব পাৰিব।

সেয়েহে আহক আমি সকলোৱে আমাৰ সমাজখনক আগুৱাই নিবৰ বাবে উঠি অহা শিশু, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, যুৱক-যুৱতী আদিক সুনাগৰিক হিচাপে গঢ়ি তুলিবৰ বাবে আমাৰ সমাজখনক সকলোবোৰ আৱশ্যকীয় উপাদানেৰে পৰিপূৰ্ণ কৰি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰোঁ।

সমাজ এখন গঢ়িবৰ বাবে মূল উপাদান শিক্ষা বুলিলে শাৰীৰিক, মানসিক, সামাজিক,

বৌদ্ধিক, আধ্যাত্মিক, নৈতিক, আৱেগিক আদিৰ উন্নতি সাধন কৰা শিক্ষা আহৰণ কৰিবৰ বাবে বিদ্যালয় স্থাপিত হৈছে যদিও বিদ্যালয়ৰ গতানুগতিক পাঠ্য-পুথিৰ জ্ঞানে একোজন ব্যক্তিৰ সৰ্বাঙ্গীণ উন্নতি সাধন কৰিব নোৱাৰে। সেয়েহে ১৯৮৬ চনৰ ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতিয়ে শিশুসকলৰ বিভিন্ন দিশত উন্নতি



সাধন কৰিবলৈ বিভিন্ন আঁচনি গ্ৰহণ কৰিছে। সমাজৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই যাতে শিক্ষা আহৰণ কৰিব পাৰে তাৰ বাবে সমাজৰ পিছপৰি থকা শ্ৰেণীসমূহ যেনে অনুসূচীত জাতি, অনুসূচীত জনজাতি, অন্যান্য পিছপৰা

শ্ৰেণী, সংখ্যালঘু সম্প্ৰদায়, বাধাগ্ৰস্ত শিশু আদিৰ শিক্ষা গ্ৰহণৰ আঁচনি গ্ৰহণ কৰিছে। শাৰীৰিক শিক্ষাকো শিক্ষাৰ এক আৱশ্যকীয় অংগ হিচাপে বিবেচনা কৰি বিদ্যালয়সমূহত এই শিক্ষাৰ প্ৰচলন বাধ্যতামূলক কৰিছে। দেশৰ সকলো শ্ৰেণীয়ে যাতে [Minimum level of learning (MLL)] ন্যূনতম শিক্ষণ স্তৰ লাভ কৰিব পাৰে তাৰ বাবে ১৪ বছৰৰ তলৰ সকলো শিশুৰ বিনামূলীয়া শিক্ষা গ্ৰহণৰ সুবিধা, শিশু শ্ৰমিক বন্ধ কৰা, সাক্ষৰতা অভিযান

, আদি আঁচনি ৰূপায়ণ কৰাত মনোনিবেশ কৰিছে। নাৰী শিক্ষাও যে এখন সমাজৰ শিক্ষাৰ ভেটি স্বৰূপ সেয়েহে সমাজৰ সকলো নাৰী অৰ্থাৎ মাতৃজাতি বুলি কওঁ তেওঁলোক শিক্ষিত হ'লেহে প্ৰতিজন শিশুৱেই শিক্ষিত হ'ব। সেয়েহে নাৰীজাতি শিক্ষা লাভ কৰিবৰ বাবে ওলাই আহিছে আৰু বৰ্তমান আমাৰ সমাজত শিক্ষিত নাৰীৰ সংখ্যা যথেষ্ট বৃদ্ধি পাইছে।

বিভিন্ন শিক্ষাবিদসকলে শিক্ষাৰ সংজ্ঞা বিভিন্ন ধৰণে আগবঢ়াইছে আৰু প্ৰতিটো সংজ্ঞাতেই এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অৰ্থ বহন কৰি আছে। যেনে- 'মনুষ্যত্বৰ বিকাশেই শিক্ষা', 'অভিজ্ঞতা আৰু পৰিৱেশৰ বিকাশ সংস্পৰ্শ ঘটোৱাই শিক্ষা', 'জীৱনৰ সৰ্বতোমুখী বিকাশেই শিক্ষা', 'পূৰ্ণাঙ্গ জীৱন যাপনৰ বাবে প্ৰস্তুতি কৰাই শিক্ষা', 'যিয়ে মনৰ অজ্ঞান আন্ধাৰ দূৰ কৰে আৰু জ্ঞানৰ জ্যোতি বিতৰণ কৰে তাকে শিক্ষা বোলে' ইত্যাদি।

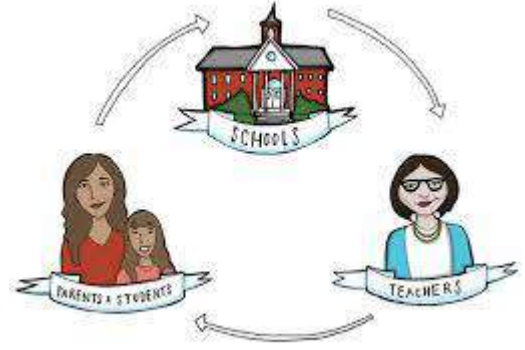
সমাজৰ শিশুসকলৰ গাত অন্তৰ্নিহিত হৈ আছে অনন্ত সম্ভাৱনা সেইবোৰ বিকাশ সাধন কৰিব পাৰিলেহে সমাজখন সুন্দৰ হ'ব। এই সম্ভাৱনাবোৰৰ বিকাশ সাধন কৰাৰ দায়িত্ব

আছে আমাৰ সমাজৰ শিক্ষক-অভিভাৱক, অন্যান্য ব্যক্তি আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোৰে। আমি এটা কথা চিন্তা কৰি চালে দেখা পাওঁ যে এখন সমাজৰ সকলোবোৰ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী জাতি-ধৰ্ম-বৰ্ণ-নিৰ্বিশেষে আহি গোটে খায় বিদ্যালয়খনত আৰু বিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসমূহক যদি সমাজত থকা অন্ধবিশ্বাস সমূহ, চলি থকা কু-প্ৰথা আদিৰ কুফলৰ বিষয়ে জ্ঞান বিতৰণ কৰিব পাৰোঁ তেন্তে তেওঁলোকৰ দ্বাৰাই সমাজখন কিছু হ'লেও নিকা হ'ব আৰু শিক্ষাৰ দিশত আগবাঢ়ি যাবলৈ সক্ষম হ'ব পৰা যায়। অভিভাৱকসকলেও শিশুৱে কঢ়িয়াই নিয়া কথাবোৰ চালি-জাৰি চাই গ্ৰহণ কৰাৰ চেষ্টা কৰিব লাগে।

শিক্ষাবিদসকলৰ মতে 'সকলো অভিভাৱকেই হ'ল প্ৰথম শিক্ষক; প্ৰতিজন শিক্ষকেই হ'ল দ্বিতীয় অভিভাৱক'। গতিকে শিক্ষকে নিজকে মাথোঁ শিক্ষক বুলি পৰম্পৰাগতভাৱে শিক্ষাদানত ব্যস্ত থাকিলে নহ'ব, হ'ব লাগিব একোজন আদৰ্শ শিক্ষক আৰু উপযুক্ত অভিভাৱক আৰু প্ৰতিজন অভিভাৱকেই শিক্ষকৰ দৰে উঠি অহা প্ৰজন্মক সু-পথে পৰিচালিত কৰিব পৰাকৈ শিক্ষা দানৰ ক্ষেত্ৰত সহায়ৰ হাত আগবঢ়াব

লাগিব।বিদ্যালয়সমূহেও সমাজৰ মাজত থকা বিভিন্ন জ্ঞানী ব্যক্তিসমূহৰ উপযুক্ত অৰ্হতাসমূহ ছাত্র-ছাত্রীক দিয়াৰ ব্যৱস্থাও হাতত ল'ব পাৰে। যাৰ দ্বাৰা প্ৰত্যক্ষভাৱে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত সমাজক জড়িত কৰিব পাৰে। সমাজৰ সৰ্বমুখী বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই যথেষ্ট দায়িত্ব আছে। ব্যক্তি বৈষম্যতাৰ বাবে প্ৰতিজন ব্যক্তি সকলোবোৰ গুণেৰে গুণী হ'ব নোৱাৰিলেও আমাৰ সমাজত লাগতিয়াল বহুতো অৰ্হতা থকা ব্যক্তি আছে তেখেতসকলে উঠি অহা প্ৰজন্মক বিভিন্ন ধৰণে শিক্ষা দানৰ ক্ষেত্ৰত সহায়ক হ'ব পাৰে। উদাহৰণস্বৰূপে ঘৰুৱা কাম-কাজ কৰাত তেওঁলোকক সহায়ক হিচাপে ল'লে শিশুসকলে তেওঁলোকৰ জীৱনত লাগতিয়াল কৰ্মসমূহৰ অভিজ্ঞতা আহৰণ কৰিব পাৰিব। অভিভাৱকসকলে ছাত্র-ছাত্রীৰ শিক্ষা আহৰণৰ ক্ষেত্ৰত বহু প্ৰকাৰে সহায়ৰ হাত আগবঢ়াব পাৰে, যেনে-

- শিশুক শিক্ষা আহৰণৰ ক্ষেত্ৰত উৎসাহিত কৰক।
- তেওঁলোকৰ সৎ চৰিত্ৰ গঠনৰ ক্ষেত্ৰত চকু ৰাখক।



- সময়মতে পঢ়া-শুনাত মনোনিৱেশ কৰিবলৈ দিয়ক।
- স্বাস্থ্য সম্পৰ্কীয় সকলো কথাত চকু ৰাখক।
- চৰিত্ৰ গঠন সম্পৰ্কে মনোযোগ দিয়ক।
- খেলা-ধূলাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হ'বলৈ দিয়ক।
- প্ৰতিযোগিতামূলক খেল-ধেমালি, সাহিত্য, ছবি অঁকা, বক্তৃতা, ৰচনা ইত্যাদিত অংশ গ্ৰহণ কৰাৰ সুবিধা দিয়ক যাৰ দ্বাৰা প্ৰতিযোগিতা মূলক মনোভাব গঢ়ি উঠিব।
- সৎ গ্ৰন্থ অধ্যয়ন কৰিবলৈ দিয়ক।
- সৎ সঙ্গত থাকিবলৈ দিয়ক।
- বিদ্যালয়ৰ শিক্ষকসকলৰ লগত ছাত্র-ছাত্রীৰ সম্পৰ্কে বুজিবলৈ সহযোগিতা ৰক্ষা কৰক।

- ঘৰত সদায় পৰৰ ভাল গুণবিলাকৰ বিষয়েহে আলোচনা কৰাতহে উৎসাহিত কৰক।
- কোনো কথাতে ল'ৰা-ছোৱালীক আনৰ লগত তুলনা কৰি সিহঁতৰ হীনমন্যতা অনাৰ চেষ্টা নকৰিব।
- ল'ৰা-ছোৱালীক সদায় মৰম-চেনেহেৰে বান্ধি ৰাখক আৰু তেওঁলোকে কৰা ভাল আচৰণবোৰৰ প্ৰতি উৎসাহিত কৰক।
- তেওঁলোকক সদায় আপোনাৰ ভাল আদৰ্শসমূহ কাৰ্যৰে দেখুৱাব।
- আপোনাৰ মনোযোগ আৰু আচৰণ সমূহে তেওঁলোকৰ ভৱিষ্যত জীৱনৰ উন্নতিসাধন কৰাৰ লগতে সমাজখন গঢ় দিয়াত সহায়ক হ'ব।

শিক্ষক সমাজখন হ'ল সমাজৰ নমস্যা। শিক্ষকসকল হ'ল সমাজ এখন গঢ়াৰ মূল ব্যক্তি। সেয়েহে তেখেতসকলে মনোবিজ্ঞান সন্মত বিদ্যায়তনিক অৰ্থাৎ বিদ্যালয়ৰ গতানুগতিক বিষয়সমূহৰ পাঠদান কৰাৰ উপৰিও অ-বিদ্যায়তনিক দিশসমূহ যেনেদৰে

সময়ানুবৰ্তিতা, নিয়মানুবৰ্তিতা, শৃংখলাবদ্ধতা, পৰিষ্কাৰ-পৰিচ্ছন্নতা, কৰ্তব্যবোধ, ভ্ৰাতৃত্ববোধ, সহযোগিতা পৰোপকাৰ ইত্যাদিৰ ওপৰত চকু ৰাখক লগতে সকলো ক্ষেত্ৰতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ যাতে আত্মবিশ্বাস

গঢ়ি তুলিব পাৰে তাৰ বাবে যত্নপৰ হোৱা উচিত। শ্ৰেণীৰ শিক্ষা দানৰ ক্ষেত্ৰত যাতে সুফল লাভ কৰিব পাৰে তাৰ বাবে শিক্ষা দানৰ আধুনিক পদ্ধতিসমূহৰ লগত সু-পৰিচিত হৈ তাৰ সং-ব্যৱহাৰ কৰা আৰু শিক্ষক প্ৰশিক্ষণ লোৱা শিক্ষকসকলে উপযুক্ত বিজ্ঞান সন্মতভাৱে প্ৰদীপণ সহ কেনেদৰে শিক্ষা দান কাৰ্যত ফলৱতী হ'ব পাৰে তাৰ চেষ্টা কৰিলেহে আমাৰ সমাজখনক মানৱ

সম্পদ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত আগবঢ়াই নিব পৰা হ'ব। বিদ্যালয়ৰ শ্ৰেণী কোঠাত ছাত্ৰই শিক্ষা আহৰণ কৰাত তিনিটা পৰ্যায়ৰ সুবিধা থাকিব লাগে য'ত তেওঁলোকে (ক) পৰ্যবেক্ষণ, (খ) বিশ্লেষণ আৰু (গ) সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। শিক্ষকে কেতিয়াও নিজে সিদ্ধান্ত দি পিছত পৰ্যবেক্ষণ আৰু বিশ্লেষণ কৰাৰ দিহা কৰিব নালাগে। তেওঁলোকে পৰ্যায়ক্ৰমে পৰ্যবেক্ষণ, বিশ্লেষণ আৰু সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিলে শিকা

কথাবোৰ স্থায়ীভাৱে মনত ৰাখিব পাৰে।
সকলো বিষয়তে ইয়াৰ

সুবিধা নাথাকিবও পাৰে। যিবিলাক ক্ষেত্ৰত
উক্ত ধৰণে শিক্ষা প্ৰদান কৰাৰ অসুবিধা হয়
তেনে ক্ষেত্ৰতে হওক অথবা অন্যান্য বিষয়ৰ
ক্ষেত্ৰতে হওক শিক্ষাদানত শিক্ষকে ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীক তেওঁলোকৰ কাৰ্য যাতে বেছি হয় তালৈ
মনোনিৱেশ কৰিব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত আমি
নিম্নোক্ত মনোবৈজ্ঞানিক দিশকেইটামানলৈ
মনোযোগ দিব পাৰো-

আমি যি শুনো তাৰ ২০% মনত থাকে

আমি যি দেখো তাৰ ৩০% মনত থাকে

আমি যি দেখো + শুনো তাৰ ৫০% মনত মনত
থাকে

আমি যি কওঁ তাৰ ৮০% মনত থাকে

আমি যি কওঁ + কৰো তাৰ ৯০% মনত থাকে।

অৰ্থাৎ শ্ৰেণী কক্ষত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মাত্ৰ শিক্ষকে
প্ৰদীপণ সহ কথাবোৰ অধিক বুজাই থকাৰ
পৰিৱৰ্তে তেওঁলোকক প্ৰদীপণ সহ বুজাই
ক'বলৈ দিলে বিষয়সমূহ মনত ৰখাত বেছি

সহজ হৈ পৰে। অৰ্থাৎ শিক্ষকৰ কাৰ্যতকৈ
ছাত্ৰৰ কাৰ্য বেছি ফলপ্ৰসূ।

আজিৰ সমাজত অভিভাৱকসকলৰ
বেছিভাগেই বৃত্তিমুখী হোৱাৰ বাবে নিজৰ
ল'ৰা-ছোৱালীৰ শিক্ষাৰ প্ৰতি নিজে
তেওঁলোকৰ লগত লগ দিয়াৰ সময়
নাপায়। অভিভাৱকসকলৰ ব্যক্তিগত কাৰ্যত
ব্যস্ততা বেছি হৈ পৰাৰ বাবে শিশুসকলক
শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত আগবঢ়াই নিয়াত বাধাৰ সৃষ্টি
হৈছে তথাপি তেখেতসকলে তেওঁলোকৰ
ভৱিষ্যত, দেশৰ ভৱিষ্যত, সমাজৰ ভৱিষ্যত
অথবা নিজৰ দায়িত্বৰ কথা চিন্তা কৰি ছাত্ৰ-
ছাত্ৰীসকলক শিক্ষা-দীক্ষাৰে আগবঢ়াই নিয়াৰ
চেষ্টা কৰিলেহে আমাৰ ভৱিষ্যতৰ সমাজ
ফুলনিখনৰ পৰা সুন্দৰ সুৰাস পোৱাৰ আশা
কৰিব পাৰি।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰী অথবা উঠি অহা যুৱক-যুৱতী
সকলৰ তেওঁলোকৰ উন্নতিৰ ক্ষেত্ৰত নিজৰো
যে কৰণীয় নাই তেনে নহয়, যিহেতু তেওঁলোক
শিক্ষা-দীক্ষাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হ'লেহে শিক্ষা
আহৰণত সুবিধা হ'ব। শিশুকাল শিক্ষা
আহৰণৰ সময় এই সময়খিনি অবাবত খৰচ

নকৰি যাতে সময়ৰ সৎ-ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে তালৈ নিজেও যত্ন ল'ব লাগিব। শিক্ষা আহৰণ কৰাতো আনক দেখুৱাবৰ বাবে নহয় নিজে নিজক প্ৰকৃত শিক্ষাৰে শিক্ষিত কৰিবৰ বাবেহে শিক্ষা আহৰণ কৰিব লাগে। শিক্ষাৰ্থীসকলে তলত উল্লেখ কৰা কথা কেইশাৰীলৈ মনোযোগ দিলে শিক্ষা আহৰণ কৰাত যথেষ্ট সহায়ক হ'ব-

- শিক্ষা আহৰণৰ প্ৰতি প্ৰৱল অনুৰাগ থাকিব লাগে।
- বিদ্যালয়ৰ পাঠ্য-পুথিৰ সকলো কথা বুজি ল'ব লাগে।
- জ্ঞানী-গুণী ব্যক্তিসকলৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা।
- সমাজৰ অনুশাসন মানি চলা।
- ৰাগীয়াল বস্তুৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত নোহোৱা।
- স্বাস্থ্য সম্বন্ধীয় নিয়মসমূহ মানি চলা।
- সৎ ব্যক্তিৰ সঙ্গ গ্ৰহণ কৰা, অসৎ ব্যক্তিৰ সঙ্গ ত্যাগ কৰা।
- ভোগ-বিলাসত সময় অতিবাহিত নকৰা।
- অত্যধিক শাৰীৰিক পৰিশ্ৰম নকৰা।
- ঘৰুৱা কাম-কাজত অভিভাৱকসকলক সহায় কৰা

- মহৎ লোকৰ জীৱনী পঢ়াৰ অভ্যাস কৰা।

এই কথাবোৰলৈ লক্ষ্য কৰি আগবাঢ়ি গ'লেহে তেওঁলোক দেশৰ একোজন সুস্থ-সবল নাগৰিক হোৱাৰ লগতে সমাজখনক সু-পথে পৰিচালিত কৰিব পাৰিব। 'ছাত্ৰানাং অধ্যয়নং তপঃ' অৰ্থাৎ ছাত্ৰৰ অধ্যয়ন কৰাই তপস্যা - সেইবুলি বিদ্যালয়ৰ পুথিগত অধ্যয়ন কৰাকে অধ্যয়ন কৰা নুবুজায়, জীৱনৰ আৱশ্যকীয় সকলোবোৰ জ্ঞান আহৰণ কৰা কথাবোৰ অধ্যয়নৰ লগত সাঙোৰ খাই আছে। বৰ্তমান বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ যুগত আমাৰ জীৱনত আৱশ্যকীয় সকলোবোৰ সা-সৰঞ্জামৰ লগত সু-পৰিচিত হ'ব পৰাও অধ্যয়ন। সেয়েহে সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, যুৱক-যুৱতী সকলোৱে আৱশ্যকীয় শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি নিজকে সৎ পথত আগুৱাই নিয়াৰ চেষ্টা কৰা একান্তপ্ৰয়োজন।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজকে সমাজৰ একোজন সুনামৰিক হিচাপে গঢ়ি তুলিবলৈ তেওঁলোকৰ চৰিত্ৰসমূহ কেনে হ'ব লাগে তাক ছাত্ৰৰ ইংৰাজী STUDENT শব্দটোৰ প্ৰতিটো বৰ্ণৰ

দ্বাৰা চৰিত্ৰসমূহ বিশ্লেষণ কৰি চাব পাৰি।
বিশ্লেষণ কৰিলে এনেদৰে পোৱা যায় -

S- Sincere-(সহজ-সৰলনঃ)

T-Truthfulness -(সত্যবাদিতা)

U- Usefulness -(উপকাৰিতা)

D- Dutifulness -(কৰ্তব্য পৰায়ণতা)

E- Eagerness -(জানিবলৈ আগ্ৰহী)

N - Nobility -(সাধুতা)

T-Truth - (বিশ্বাসী)

সেয়েহে উক্ত চৰিত্ৰসমূহ এজন ছাত্ৰৰ গাত থাকিলেহে প্ৰকৃত শিক্ষা আহৰণ কৰাত যথেষ্ট সুবিধা হয়। ছাত্ৰ অৱস্থাই চৰিত্ৰ গঠনৰ উপযুক্ত সময়। এই সময়তে চৰিত্ৰ গঠন কৰি নল'লে পিছত গঠন কৰা বৰ জটিল। ভৱিষ্যতৰ বাবে নিজকে প্ৰস্তুত কৰিবলৈ প্ৰকৃত শিক্ষাৰ প্ৰয়োজন য'ত পঞ্চ ইন্দ্ৰিয়ৰ (নাক, কাণ, চকু, জিভা আৰু চাল) প্ৰকৃত ব্যৱহাৰ আৰু ৰিপুসমূহ - (কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ, মদ

আৰু মাৎসৰ্য) নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পৰা যায়। অকল গতানুগতিক শিক্ষা লাভ কৰি উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰমাণ পত্ৰৰে ডিগ্ৰী লাভ কৰি যদি তথাকথিত শিক্ষিত লোক বুলি নিজকে ডিগ্ৰীৰে পৰিচয় দিয়ে আৰু সমাজৰ পৰা নিজকে আঁতৰাই নি এক বেলেগ শ্ৰেণীত পৰিণত কৰে আৰু আৰামী চকীত বহি কৰা চাকৰিৰ বাবে সমাজৰ অন্য কামত নিজকে অনুপযুক্ত কৰি তোলে অথবা কাৰ্যক্ষেত্ৰত যদি নৈতিক চৰিত্ৰৰ



অধঃপতনৰ নিদৰ্শন দেখুৱায় তেন্তে তেনে ব্যক্তিয়ে প্ৰকৃত শিক্ষা লাভ কৰিছে বুলি ক'ব নোৱাৰি।

সেয়েহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে এনে শিক্ষা লাভ কৰিবৰ বাবে যত্নপৰ হোৱা উচিত যাৰ দ্বাৰা সমাজ তথা দেশৰ প্ৰগতিত সহায়ক হ'ব পাৰে। শিক্ষক অভিভাৱককে আদি কৰি সকলো ব্যক্তিয়ে উঠি অহা প্ৰজন্মই যাতে সু-শিক্ষা আৰু সু-আদৰ্শ গ্ৰহণ কৰিব পাৰে তাৰ

বাৰে আমাৰ সমাজক আৱশ্যকীয় আমাৰ সমাজ তথা দেশৰ উন্নতি সাধনত
উপাদানসমূহৰে ভৰপূৰ কৰি নিষ্ঠাৰে সহযোগিতা কৰা হ'ব।

তেওঁলোকলৈ সহায়ৰ হাত আগবঢ়ালেহে

(হে সমাজৰ শুভাকাংক্ষী ব্যক্তিসকল আনক উপদেশ বাণী দিয়াতকৈ আপোনাৰ আদৰ্শ অটুট ৰাখক,
আদৰ্শৰ পৰা নিজে কেতিয়াও বিচলিত নহ'ব; দেখিব আপোনাৰ উপদেশ বাণীক ইতিকিং কৰাজনেও
লাহে লাহে আপোনাৰ আদৰ্শকে গ্ৰহণ কৰিব।
